

[L. Rasmussen.]

net med Budgettet i Aar. Men dertil kommer yderligere noget, som den højtærede Minister selv har gjort Rede for ved Forelæggelsen, at i Overgangstiden vil der komme meget væsentlige Udgifter, og denne Overgangstid vil vare saa længe, at man ikke agter at afskedige det faste Mandskab, der er for meget, men venter, til det gaar af; det vil sige, at det varer 15—20 Aar, inden Overgangstiden er forbi. I Begyndelsen kan vi regne med — det er meget lavt regnet —, at disse Udgifter ud over, hvad jeg her har nævnt, vil andrage 1 Mill. Kr.

Derfor vil jeg sige, at det Forslag, Ministeren har forelagt, dette ærlige Forslag, der betyder en Nedsættelse, er 1½ Mill. Kr. højere end den Ordning, vi lever paa i Dag. Jeg gentager, at jeg vil sætte Pris paa at faa at vide af Ministeren, om Tallene er rigtige.

Vi er nu begyndt paa Behandlingen af det nye Forslag, og vi blev i den Tale, hvor med Statsministeren aabnede Rigsdagen, inviteret til denne Forhandling i en Udtalelse, der lyder saaledes:

„Ud fra den Opfattelse, at de Forpligtelser med Hensyn til vort Forsvarsberedskab, som bestemmes af vort Lands geografiske Beliggenhed og dets Stilling indenfor Folkeforbundet, maa og skal opfyldes som en Betingelse for Danmarks Bestaaen som en fri og uafhængig Stat i Fremtiden, vil Regeringen tilstræbe en Ordning af vort Forsvar, der, samtidig med at den opfylder disse Forpligtelser, staar i et rimeligt Forhold til vort Folks økonomiske Bæreevne. Med dette dobbelte Formaal for Øje vil der i den kommende Samling paa ny blive fremsat Forslag til Revision af Forsvarslovene af 1922. Regeringen indbyder Rigsdagens Medlemmer til en fordomsfri Realitetsdrøftelse heraf.“

Jeg vil gerne sige, at jeg paa et Punkt er fuldkommen enig med den højtærede Statsminister, nemlig i, at Danmark skal opfylde sine internationale Forpligtelser; de Forpligtelser, Danmark har indgaaet overfor andre Lande, skal opfyldes helt og fuldt ud. Den Gang Danmark vedtog at indmelde sig i Folkenes Forbund, var det ikke de Konservative og Venstre, der bestemte dette, da stod den danske Rigsdag fuldkommen enig i denne Beslutning, og den danske Rigsdag er uden Undtagelse forpligtet til at opfylde de Forpligtelser, vi derved paadrog os. Derom behøver vi ikke at diskutere, thi det er vi fuldkommen enige

om fra alle Sider, ogsaa fra socialdemokratisk Side.

Men nu har jeg Gang paa Gang spurgt den højtærede Forsvarsminister og vil gerne ved denne Lejlighed paa ny spørge ham: Kan der nævnes en eneste Forpligtelse, Danmark har paadraget sig, som ikke kan opfyldes gennem det Afrustningsforslag, der blev vedtaget for tre Aar siden her i Folketinget, saa nævn mig, hvilke Forpligtelser det er!

Indenfor Folkenes Forbund findes der i Dag det afrustede Luxembourg, der findes 4 Lande, Tyskland, Østrig, Ungarn og Bulgarien, som staar som Medlemmer, der har afrustet, fordi man har forlangt det af dem. Man kan indvende: Ja, men de anvender umaadelige Summer paa det Minimum, de har. Men det er ikke Folkenes Forbund, der foranlediger det, Folkenes Forbund kommer ikke og siger: Som Følge af de Forpligtelser, I har, skal I bruge saa og saa meget. Tværtimod, hvis disse Lande vilde bruge mindre, vilde de i Dag staa stærkere udadtil, end de gør; netop det, de bruger, vækker Mistro. I Fredens Interesse har man krævet Afrustning af disse Lande.

Yderligere kan jeg tilføje, at da man i Norge gav Tilslutning til at melde sig ind i Folkenes Forbund, var der fra socialdemokratisk Side nogen Ængstelse for det; man sagde: Staar vi saa frit i det militære Spørgsmaal, kan vi afruste? — thi de norske Socialdemokrater havde et lignende Krav som vi. Og saa spurgte den norske Regering Robert Cecil, den Mand, der har konciperet Forbundspagten, og som dog ogsaa maatte være den, der kunde have en Mening, om, hvordan den skulde forstaaes, idet de der var klar over, hvad hans Udtalelse betød, og han svarede i et Brev til den norske Regering:

„Jeg er ikke i nogen som helst Tvivl om, at Deres Forstaaelse af Artikel 8 i Pagten er rigtig. Det har ganske sikkert ikke været tilsigtet at paalægge noget Medlem af Forbundet en Forpligtelse til at opretholde en militær Styrke.“

Det vil med andre Ord sige, at vi kan afruste, hvis vi maatte ønske det. Og ikke alene dette, men da vi her skulde tiltræde Folkenes Forbund, var der et Udvalg, der overfor Rigsdagen gjorde Rede for, hvad denne Indmeldelse betød, og hvad den paalagde os af Forpligtelser. I dette Udvalg var den nuværende højtærede Finansminister, den daværende Statsminister, og han skrev i denne Erklæring, der var underskrevet af flere:

„Der er ikke tillagt Folkeforbundsraa-